

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 4 sierpnia 2022 r. – GE/British Airways plc

(Sprawa C-522/22)

(2022/C 389/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: GE

Strona pozwana: British Airways plc

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 ⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że pasażer, który zapłacił za lot w części milami lotniczymi, może żądać w tym zakresie od obsługującego przewoźnika lotniczego niebędącego stroną umowy zwrotu należności (jedynie) w milach lotniczych?
- 2) W razie udzielenia przez Trybunał odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy rozporządzenie nr 261/2004 stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w przypadku niedokonania zwrotu należności w postaci mil wbrew odpowiedniemu obowiązkowi wynikającemu z art. 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 261/2004, można żądać od obsługującego przewoźnika lotniczego odszkodowania zamiast spełnienia świadczenia, czy też pasażer jest związany swoim pierwotnym żądaniem zwrotu należności w milach lotniczych?

- 3) W przypadku udzielenia przez Trybunał odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy w tym przypadku, jeśli pasażer może żądać lub otrzymuje również zwrot należności w pieniądzu, art. 8 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że pasażer otrzymuje od obsługującego przewoźnika lotniczego jako zwrot kosztów biletu [...] po cenie za jaką został kupiony, kwotę pieniężną, która umożliwiałaby lub umożliwiłaby mu zmianę planu podróży do miejsca docelowego bez korzystania z mil lotniczych, na porównywalnych warunkach, do miejsca docelowego, w najwcześniejszym możliwym terminie lub w późniejszym terminie dogodnym dla pasażera, w zależności od dostępności wolnych miejsc?

⁽¹⁾ Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. 2004, L 46, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 1 czerwca 2022 r. w sprawie T-481/17, Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i SFL/SRB, wniesione w dniu 17 sierpnia 2022 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-551/22 P)

(2022/C 389/12)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, P. Němečková i A. Steiblytė, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno, Stiftung für Forschung und Lehre (SFL), Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), Królestwo Hiszpanii, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Banco Santander, S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie nieważności wyroku Sądu z dnia 1 czerwca 2022 r. w sprawie Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno i SFL – Stiftung für Forschung und Lehre (SFL)/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (T-481/17, EU:T:2022:311) w zakresie, w jakim Sąd orzekł w nim w pierwszej instancji o dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności;
- 2) orzeczenie o niedopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności w sprawie T-481/17 wniesionej w pierwszej instancji, a w konsekwencji, o oddalenie skargi w całości; oraz
- 3) o obciążenie Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno y SFL, Stiftung für Forschung und Lehre (SFL) (strony skarżące w pierwszej instancji) kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję zarówno w postępowaniu przed Sądem, jak i w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty i twierdzi, iż Sąd dopuścił się następujących naruszeń prawa:

- błędu w wykładni art. 263 ust. 4 TFUE i art. 18 ust. 7 RSMR⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym kwalifikacji programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jako zaskarżalnego aktu (zarzut pierwszy odwołania),
- błędu w wykładni art. 263 ust. 4 TFUE i naruszenia praw do obrony Komisji w zakresie dotyczącym braku skierowania skargi o stwierdzenie nieważności przeciwko autorowi końcowego prawnie wiążącego aktu (drugi zarzut odwołania), i
- sprzecznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, co wynika częściowo z decyzji Sądu o dopuszczeniu skargi o stwierdzenie nieważności przeciwko programowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podczas gdy Sąd stwierdza, iż wspomniany program wchodzi w życie i wywołuje wiążące skutki prawne jedynie w drodze decyzji Komisji (trzeci zarzut odwołania).

⁽¹⁾ Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach SRM oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).